

Olvasósarok

Usgyika a settenkedő

Keletről pitymallik,
Hajnal akar lenni.
Felveti fejét a Nap,
Láttatja koronáját.
Fekszem az ágyon
Becsukott szemmel,
Mint rendesen.
Nem jött az álom
Hiába várom
Csendesen.
Surranó árnyék,
Aprócska léptek,
Halk neszezése
Jut el fülemhez,
Szemem hunyva hagyom.
Kis tenyerével
Simítja arcom,
- Melyik az?
Szigort színlelve
Kérdem, s összerezzen,
Mint ki tilosban jár
Halk szuszogással
Szeppenve áll.
Ágyam előtt.
- Te vagy?
Kérdem enyhülve.
- Igen, te vagyok!
Felel lelkesen,
De már fejét rázza,
Rájött a hibára.
- Nem, papa!
- Én vagyok,
- Alexa!
S könnyem csordul
A gyűrött párnára.

Színek szavakba festve

Van a fekete és a fehér,
látványuk nem egyszer
mindennel felér.
A vörös, mint a szerelem,
vagy a tűz,
mely téged tart melegen.
A piros a pipacs színe,
bár lehet rózsáé akár,
kinek mihez húz szíve.
A kék, mint az ég
és a tenger,
melyet boldogan lát
minden ember.
A sárga, mint búzakarász,
vagy a Nap ruhája,
mit szemeddel látsz.
A zöldre kopottak a szavak,
hiszen zöld a fű, a moha,
így gondolj rá
és nem feledd soha.
A többi már csak árnyalat,
melyben a színek
egymással játszanak,
így lesz a barna, a lila,
és még számtalan varázslat,
mit a színek szerelme szül,
ki ezekből egyet sem láthat,
csak elképzelni kényszerül.
Nevezzük őket évszakoknak,
a tavasz, a nyár és az ősz
mutatja szinte mindet,
a szürke, fekete és fehér
három szín, melynek neve tél.
Nehéz betűkkel megfestenem
a pompát, mit látványuk adhat,
mondd, hogyan, mi mód tegyem,
hogy színe legyen a szavaknak?

Szűkebb hazámhoz

(Kölcsey tiszteletére)

Olyan e hon nekem, mint igaz Szerelmem,
Amiért áldoznám őszintén életem.
E földet egykoron Róma is ismervén,
Villa Geu néven Vergilius nyelvén.
Szolgált itt valaha Cézár katonája,
Ő volt Ős-Tiszánknak büszke vigyázója.
Valaha ősatyám hunoktól származott,
Ázsia szép lován e földön vágatott.
Kilőtte jó nyilát a büszke Rómára,
Bálványt tört és zúzott zsarnokok kárára.
Ó, Attila meghalt, a hunok királya,
Országát veszíté fiai viszálya!
Később fiú született Álmos törzséből,
Árpád fejedelem, a szkíták népéből.
Szűkebb hazámban is megvetette lábát,
Isten megáldotta Csanád vezér házát.
Táltosok áldoztak a gyevi halmokon,
Ősmagyar ima szólt sámáni ajkakon.

Az Atya Fiának ezredik évében,
Keresztséget nyertek a Háromság nevében.
Korona érkezett az Örök Városból,
Új ország adatott Szent István királytól.
Büszke hazát védtek fejedelmi ősök,
S lettek megénekeltek homéroszi hősök.

Átszáguldott rajtunk a világ vihara,
Gyakran voltunk egykor árulás tábora.
Felesleges ezért sírni, siránkozni,
Tanulj meg, jó magyar, szeretve küzdeni!
Ugorj fel szépen a jó Lélek lovára,
Szeretet nyilait lódd ki a világra!

Szűkebb hazám, figyelj, szeretve intelek,
Oly sokszor korhollak, ám mégis szeretlek.
Dolgos népednek szorgos munkásságára,

Szálljon le az Atya mennyei áldása!
Minden nép látja földednek virágait,
Gyönyörű napfényben ragyogó utcáit.

Algyó földje, balladai szépség,
Táplálja lelkedet isteni reménység!
Neveld gyermekedet minden szépre s jóra,
Tanítsd meg az őszinte, tiszta magyar szóra.
Szeressen, áldjon meg a világ Teremtője,
Ne legyél kultúrád zsúfolt temetője!

Ne gyűlöld, ne üldözd az igaz prófétát,
Hadd járja csak végig Horatius útját!
Ne gyűlölj idegent, s ne nézd bőre színét,
Ápold a szenvedőt, gyógyítsd testét-lelkét!
Szívemből felszállnak Ovidius versek,
Ó, drága szép Algyó! Őszintén szeretlek!

Terhes Gábor

Régi vakok, híres vakok

Claude Montal (a 19. század egyik legnevezetesebb vak egyénisége) 1800-ban született a franciaországi Palisse-ben. Szeme világát hat éves korában teljesen elvesztette. Ennek a körülménynek, valamint szülei igen szerény társadalmi helyzetének ellenére jóformán csak a maga emberségéből magas fokú tudásra és sokoldalú ismeretekre tett szert. Csak 17. életévében került a Párizsi Vakok Intézetébe, ahol szorgalmával annyira kitűnt, hogy 3 esztendő elmúltával különböző tárgyak tanításával bízták meg. Fáradozásával nagymértékben segítette elő Haüy iskolájában a lényegbevágó újítások egész sorának bevezetését. 1830-ban megvált az intézettől és szegény sorú gyermekeket tanított. Később felvették a párizsi zenedébe zongorahangolóknak, s mikor sikerült két különböző r-szerű hangszert összehangolnia, amivel mindenki hiába kísérletezett, a zenede tanárai őt Párizs legjobb hangolójának minősítették. Ettől kezdve megbízóinak köre napról-napra nőtt. Majd zongorakészítéssel próbálkozott. Zongorái mind tökéletesebbek lettek, olyannyira, hogy kiállításokon számos díjat, érmet nyert, 1851-ben pedig a becsületrend lovagjává nevezték ki. 1834-ben a hangolásról kiadott tanulmánya volt az első ilyen irányú szakmű. Claude Montal 1865-ben halt meg, mint a francia valamint a brazíliai császár zongoraépítője.

(Blwelt 1939) Vakok Világa 2. évfolyam 7. szám, 1939. július